

— Оставете ма! Испразнете по добръ оръжията си отгорѣ ми, тукъ да умра! Не съмъ достоенъ азъ вече да живѣя...“

Въстанието бѣ потѣпкано, защото не можеше да бѣде не потѣпкано... Всичкитѣ революционни окръжия не въстанаха въ размѣра на *Пловдивското*, защото се намираха въ не еднакви военно-административни и етнографически условия: въстанническитѣ огнища на Пловдивското рев. окръжие — *Панагюрище*, *Коприщица*, *Клисура*, *Батакъ*, *Брацигово* и *Перущица* — бѣха (и днесъ сѣ) чисто български пунктове, а центровѣтѣ: *Търново*, *Слисезъ*, *Вратца* бѣха населени наполовинъ съ турско население; при това въ тѣхъ квартируваха и военни гарнизони.... Генералния планъ, скроенъ отъ *Апостолитѣ* въ *Горгево*, не можѣ изпълно да се приложи въ дѣйствиe, защото той (плана) **надминуваше** хилядо пѣти повече силитѣ на хората, които го наредиха и сами се нагърбиха да го изпълнатъ . . . . **Плановѣтѣ надминаваха силитѣ на ония, които ги скроиха и прилагаха!** . . . Захарий Стояновъ трѣбваше да разбере горната истина и съ нея трѣбваше да измѣрва дѣлата на хората, които, макаръ и да не бѣха юноши, но съ юношески ентузиазмъ рѣшиха да се произведе смутъ въ страната, — рѣшиха високо да се вдигне *знамето на свободата!* . . . .

На върха *Лисецъ хвѣркатата чета* на Бенковски, като стадо яребици, подгонени отъ ястреба, се распрѣстнала по околноститѣ на димящето се *Панагюрище*: отъ 275 души *борци* останали при войводата само 75 души отборъ юнаци, рѣшени да загинатъ тамъ, гдѣто загине и Бенковски войвода. Въ числото на тия рѣшителни борци влизалъ и *Тома Георгиевъ*, главенъ секретаръ на Панагюрския военъ съвѣтъ и най довъреното лице на Георги *Бенковски*.

Бѣлѣжка. *Тома Георгиевъ* е обѣсенъ въ *черната джамия* заедно съ *Св. Миларова* по убийството на министра *Бѣлчева*.

Шепата юнаци на чело съ Бенковски се опѣтили къмъ *Стара-Планина*. „*Хвѣркатата четица*“ прѣхвѣрканала *Златишкото поле* и кацнала на *Баба-глава-старопланински* върхъ.